

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

MEZI SVÝMI

Václav Neckář

STŘEDA

22. 4.

19.30

Bratři a sestry,
rok se s rokem sešel
a píšu svůj druhý edito-
rial do Vršovického Hla-
satele.

Když mě oslovila Míša
M., že je opět čas, byla
jsem mírně překvapená, že už zase. Po-
chopila jsem, že „jsem se upsala“ pou-
ze na rok 2014, ne navždy. Uvědomila
jsem si, že jsem vlastně ráda, že je to
„navždy“.

Stejně jako vloni píšu na poslední
chvilí zamyšlení o tom, co mi při-
nesl uplynulý rok ve vztahu k Bohu.
Hodně. Udělala jsem v posledních
měsících ve svém životě celkem zá-
sadní změny, které nebyly úplně lehké.
Nyní začínám sklízet „plody“ svých
rozhodnutí. Některé chutnají hořce,
jiné sladčeji, než jsem si kdy dokázala
představit. Bez víry bych jich nebyla
schopna... to vím zcela jistě. Za to
každý den děkuji.

Opět se nedovedu ubránit, a ani ne-
chci, vděčnosti za společenství vr-
šovického sboru. Jedna vzpomínka
za všechny:

Na společenství žen, které se konalo
u mě doma, jsme probíraly své osu-
dy a životy hlavně z té ženské stránky.
Naše radosti i starosti. Zcela mě od-
zbrojila Míša M., která po několike-
rém stýskání, jak musíme být statečné
a nemáme to lehké, řekla:

„Já bych si svůj život nechtěla vyměnit
s žádnou z vás.“ V tom je všechno.

Všechno, co se nám v životě děje, je
jedinečné a v pořádku. Věřím tomu,
že Boží cesty jsou nevyzpytatelné a tě-
ším se na další dobrodružství společně
s vámi.

Krásný předvelikonoční čas vám pře-

ji a nemůžu se dočkat toho krásného
zpěvu Kamily K., který se mnou stále
je...

„Nedělní ráno, Velikonoce...“

Jitka Kulhavá

*Hle, vstává slavně Kristus Pán,
jenž Bohem samým nám byl dán,
aleluja, aleluja,*

*již vstává milý Spasitel,
všech zkormouceých Těšitel,
aleluja, aleluja.*

Píseň 249 (Zpěvník ČČSH)

NEDELE V DUBNU

Zelený čtvrtek – Památka Poslední večeře Páně 2. dubna 2015

Svaté třídní (Tridum sacrum)

První čtení: Exodus 12,1–4.11–14

Druhé čtení: 1. Korintským 11,23–26

Evangelium: Jan 13,1–15

Velký pátek – Památka utrpení a smrti Páně 3. dubna 2015

Svaté třídní (Tridum sacrum)

Všechnu naději jsem složil v Hospodina.

On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal. Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu. (Žalm 40,2–3)

První čtení: Izajáš 52,13–53,12

Druhé čtení: Židům 10,16–24

Evangelium (Pašije): Jan 18,1–19,42

Bílá sobota – Vigilie Hodu Božího velikonočního 4. dubna 2015

Svaté třídní (Tridum sacrum)

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. (Žalm 36,8.10)

První čtení: Genesis 1,1–2,2

Druhé čtení: Exodus 14,1–31

Evangelium: Marek 16,1–8

Hod Boží velikonoční 5. dubna 2015

Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Aleluja. (Žalm 118,28–29)

První čtení: Skutky 10,34–43

Druhé čtení: 1. Korintským 15,1–11

Evangelium: Jan 20,1–18

Pondělí velikonoční 6. dubna 2015

Pamatujte na tento den, kdy jste vyšli z Egypta, z domu otroctví. Hospodin vás odtud vyvedl pevnou rukou a uvede vás do země oplývající mlékem a medem. (Exodus 13,3.5)

První čtení: Ezechiel 47,1–8a.9b

Druhé čtení: Skutky 2,14.22b–32

Evangelium: Matouš 28,8–15

I. neděle po velikonocích (Quasimodogeniti) 12. dubna 2015

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 4,32–35

Druhé čtení: 1. Janův 1,1–2,2

Evangelium: Jan 20,19–31

II. neděle po velikonocích (Misericordias Domini) 19. dubna 2015

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Aleluja. (Žalm 66,1–2)

První čtení: Skutky 3,12–19

Druhé čtení: 1. Janův 3,1–7

Evangelium: Lukáš 24,36b–48

III. neděle po velikonocích (Jubilate)

26. dubna 2015

Jásej Bohu celá země. Pějte chválu k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja. (Žalm 33,5–6)

První čtení: Skutky 4,5–12

Druhé čtení: 1. Janův 3,16–24

Evangelium: Jan 10,11–18

Izajáš 45, 21-25
Filipským 2,5-11
ev. Mk 11, 1-11

VJEZD DO JERUZALÉMA

Možná to taky znáte. Něco vám na druhém člověku vadí. Rozčiluje vás jeho určitý povahový rys, jeho vlastnost, způsob, jak se projevuje. A může to být i něco, co se odehrálo v minulosti, z jeho strany je to už dávno zapomenuto, možná si ani nebyl ničeho vědom, ale vám se to pořád vrací. Bumerang, který ať od sebe odhodíš sebedál, vždycky se stejně vrátí. Nejedná se o nic zase tak strašného, aby jste s tím druhým přerušili kontakt. Kdyby se jednalo o zásadní nepochopení, něco, přes co by se pro vás nešlo přenést, s tím člověkem byste se už dál nestýkali. Ale v tomto případě se nejedná o věc zásadního charakteru, není to důvod, proč se s tím člověkem rozejít, ten člověk vám je vcelku blízký. Jinak si s ním docela dobře rozumíte, vycházíte s ním, ale tahle konkrétní maličkost, vám příšerně vadí.

Už předem víte, že ani nemá cenu se o tom s tím člověkem bavit, protože by vás stejně nepochopil a vztahy by to jen nabouralo. Většinou si toho ani není vědom a i vy si nakonec ani nejste jisti, jestli se z vaší strany nejedná o subjektivní vnímání. Nechce se vám s druhým nic otvírat, ale zároveň vám ta daná věc ve vztahu s ním tak překáží.

A tak se nakonec dostanete do stavu,

kdy vám na jedné straně vadí ta věc samá a na druhé straně vám vadí, že vám to vůbec vadí a že nejste schopni se přes to přenést. Vycítáte si, že to nejste schopni hodit za hlavu a dál na to nemyslet. A ať se snažíte, jak chcete, pořád nejste s to ten váš vnitřní pocit překonat. Umiňujete si, že až příště toho dotyčného uvidíte, už na to nebudete myslet, ale ono se to stejně do vašich myšlenek jaksi samo vkrade a je to tu zase.

Marný boj sám se sebou, kdy teprve člověk vidí, jak je vlastně slabý a zranitelný. Stačí jedna myšlenka, jeden vtíravý pocit a jak lehce je člověk ztročen. Kde náhle je svobodná vůle a přesvědčení, že o sobě rozhodují já sám?

Kdo z nás si dnes přinesl palmové ratolesti? A kde je teď nahonem vzít? Čím uctít projíždějícího Ježíše při dnešní Květné neděli? Co mu položit k nohám, abychom ho vyznali jako Krále? Svléknout si pláště a položit je do uličky? Je tu sice o poznání více místa než v horní místnosti, ale zůstává otázkou, nakolik by nás to duchovně obohatilo a posunulo blíže k Ježíši.

Co mu k nohám rozvinout, rozprostřít tyto naše všelijaké pocity, se kterými marně bojujeme, a nechat ho, aby jimi prošel? Udělat to vlastně úplně opačně. Nesnažit se

s těmito pocity bojovat, potlačovat je, utíkat před nimi a chtít nad nimi zvítězit silou své vůle. Ale naopak pozvat Ježíše do svého srdce a předestřít mu tu škálu citů, které vůči druhým chováme a poprosit ho, aby v nich napřímil, co je nalomené. Nebát se ukázat Ježíši, s čím zápasíme a co zaměstnává naši mysl. V tom vyznáme Ježíše jako Krále a svrchovaného Pána našeho života, když ho pozveme do svého srdce a provedeme ho po všech jeho zákoutích i těch nejtemnějších.

A tak si představuji, jak jsem to já sama, která vedu to oslátko, na kterém sedí Pán Ježíš a provádím ho všemi oblastmi svého života. A Pán Ježíš mě má možnost vidět, nejen jak sedím v neděli v kostele, ale v průběhu všedních dní, kdy tolikrát z mnoha věcí šílím a s nimiž bojuji. A vposledku nejvíce sama se sebou.

A jak jdeme dál, tak Ježíš postupně prochází všemi mými pocity, myšlenkami, přáními, úzkostmi, vztahy. A já mu je předkládám, kladu na zem jako palmové ratolesti a prosím, aby to vše prostoupil, proměnil, napřímil a uzdravil. Aby se on sám stal králem mého života, mého srdce, kde on bude mít to poslední slovo.

Provolávám Ježíšovi sláva a velebím ho, že i já mohu být v tom téměř nekonečném zástupu těch, kteří se s ním setkali jako se vzkříšeným Kristem. A děkuji mu, že tak vlastně

vím, že mým srdcem na oslátku už projíždí Ježíš jako vzkříšený Kristus. A ten má opravdu jako jediný moc změnit můj život. Můj život i moji smrt.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové
29. března 2015 v Husově sboru
ve Vršovcích na Květnou neděli*

PROGRAM NA DUBEN

2. 4.	Zelený čtvrtek	18 hod.	Velikonoční stolování po židovském způsobu s hodem beránka	Centrum MANA
3. 4.	Velký pátek	18 hod.	Velkopáteční pobožnost s Lutherskou církví evangelickou	horní místnost
5. 4.	neděle	10 hod.	Hod Boží velikonoční - slavnostní bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
7. 4.	úterý	19.30 hod.	Šarbilach - koncert židovského orchestru	Divadlo MANA
8. 4.	středa	19.30 hod.	Modlitební ztišení před zahájením festivalu Dny dobrých zpráv	Divadlo MANA
12. 4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18. 4.	sobota	19 hod.	Maranatha Gospel Choir - koncert gospelového pěveckého souboru	Divadlo MANA
19. 4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24. 4.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
25. 4.	sobota	10 - 15 hod.	Bibliodrama pod vedením Eleny Strupkové	Divadlo MANA
26. 4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA
 produkce: Lenka Němečková, tel.
 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz
lenka.nemeckova@vrsovickedivadlo.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

NAŠIMI NEPŘÁTELI JSME MY SAMI

Lidé, lidé,

dovoluji si vás oslovit tímto nejvyšším možným titulem, protože člověk je obrazem Boha a je ozdoben výsostnými znaky: rozumem, svědomím a zodpovědností.

Sešli jsme se tu, abychom vzpomenuli obětí válek a totalitních režimů, zejména toho, který je nám historicky nejbliž. Dnešní pietní slavnost dostala jméno Mene Tekel. Tato tajemná slova se objevila na zdi paláce Nabukadnesorova syna, když hodoval a zneuctil posvátné nádoby odcizené z Jeruzalémského chrámu. Oznámila pád jeho říše, protože se nepoučil z příběhu vlastního otce.

Jsme přítomni na místě, které je symbolem našich národních dějin. Je to chrám, který po staletí vznikl podle přesně stanoveného řádu a stal se ztělesněním ideálu, který vedl naše otce a dědy. Sama o sobě tato katedrála oním ideálem není, protože ten stojí vysoko nad ní směrem označeným odvážně vzpřímenými věžemi. Odtud k lidem promluvil Bůh. Slyšeli jsme jeho slova platná pro Izraelity v zajetí stejně jako pro stavitele tohoto chrámu. Jsou bolestně platná i dnes. Odtud k nám poslal svého Syna, Ježíše Krista, aby nám ukázal, kdo jsme. Že jsme lidé, jen lidé spěchající ke smrti. Ale také, aby nám zvěstoval, že ideálem člověka je být obrazem Boha.

Podobat se Kristu. To je pravda života, celý jeho smysl – jít k tomuto ideálu.

Pokaždé tu někdo mluví. Dnes ten úkol připadl mně. Je mi úzko, protože mluvím před Vševědoucím, a uvědomuji si, že nestojím před vámi, ale před těmi, kdo pro tento ideál, pro pravdu života, byli schopni svůj pozemský život nasadit. Dělat to pro sebe by nedávalo smysl. Život se pokládá za druhé. Ti, na něž tu myslíme, to udělali kvůli nám. Je mi určeno promluvit. Zde jsem, abych konal, co mám konat.

Více než vzpomínat, je třeba se poučit. Ti, o nichž přemýšlíme, zemřeli především proto, že si lidé včas nepřipustili, že jsou ohroženi. Je třeba se poučit, neboť jsme opět ohroženi a opět si to nechceme přiznat. Říkáme: Žijeme v míru, přitom se bojuje, útočí a zabíjí. Ve své hlouposti a pýše poučujeme celý svět. Říkáme: Náboženské války jsou středověký nesmysl. Očekáváme, že všichni odhodí svého Boha, protože my jsme to udělali. Ale oni to neudělají, protože na nás vidí, kam to vede – naše kultura se rozpadá a vymíráme. Říkáme, že s nimi musíme vést dialog, ale oni nás nebudou poslouchat, protože chtějí mluvit o náboženství a my žádné nemáme, protože jsme nekonečně liberální. Říkáme, že si máme jeden druhého vážít, ale oni si nás vážít nemohou, protože oni jsou schopni pro svou pravdu položit život, ale my budeme ustupovat a podle jejich diktátu zakročíme proti každému, kdo se přizná ke znamení Kristova kříže. Říkají nám, že nejsme tolerantní, a mají pravdu, protože nejsme tolerantní ani k sobě navzájem. A nedejme se mýlit,

naši politici se vůbec nezajímají o Islám, ale o petrolej a prodej obnošených zbraní. My jim to nemůžeme vytknout, neboť je sice máme za krátkozraké hlupáky, ale nesmíme to přiznat, protože jsme je zvolili. Navíc cítíme, že to jsou ti nejhodnější z nás, protože na slovo poslouchají jiné, kteří jim, sami bez tváře, odněkud nařizují. Tušíme, že odněkud, kde se hraje ruleta s fiktivními penězi, které ovšem někdy musí být podloženy naší prací, popřípadě životy.

Usilujeme o mír na Ukrajině, ale sami jsme připustili, aby byl ohrožen, a spěcháme se přiživit, protože nepřiznáme, že nejde ani o Ukrajince, ani o Rusy, ale opět o peníze a rovnováhy bank, které se rozkymácely jako lodě, když se zvednou vlny. Říkáme: musíme být silní, abychom uhájili mír, ale k čemu nám budou zbraně, když nemáme muže, kteří by je zvedli. Proč by to dělali, když nemají ideál? Ideál, za který by někdo byl ochoten zemřít. Jsme věru ubozí a směšní. Vzali jsme své oblasti vazebnost kultury a naše katedrály se hroutí a společenství lidí se mění v hromadu rozhádaných sobců. Ztratili jsme hodnotu a míru člověka, neboť je zcela logické, že když odhodíme své křesťanství a zbavíme se Boha, zbavíme se i člověka, protože přestaneme vědět, jak má vypadat. Jak si nás muslimové mohou vážít, když oni mají Boha a my žádného nemáme. A proč by se měli u nás chovat slušně a jednat s námi lidsky, když vidí, jak se chováme my k sobě navzájem. Hovoříme o míru, chceme ho bránit, ale sami ho nemáme. Ani v sobě, ani mezi sebou. Chceme zachránit spravedlnost, ale jen množíme zákazy. Jenže spravedlnost ani mír nikdo nezavede, protože vyrůstají ze slušnosti.

Vím, co teď nastane, co uslyším. Má slova narazí na zeď sobecké spokojenosti, která je jako křivé zrcadlo. Všechno překrutí. Kdybych řekl jakoukoli moudrost, ozvěnou se ke mně vrátí fráze prázdnější než žvást opilce. I kdybych přinesl přímo z fronty usmrcené dítě, ozve se jen lživý nárek představitelů elit, a to takový, jaký si bude přát ke všemu lhostejný dav, který je má znovu postavit do čela. Nikdo se nezvedne, aby se šel pokusit zachránit sourozence či matku toho dítěte. Ozvou se proti mně hlasy: Na co si hraješ? Nečárej čerty na zeď!..., až zazní protest: Ten blázen nakonec způsobí válku – umlčte ho! Ale já se hrozím toho, co si připravujeme a přivodíme.

Našimi nepřáteli nejsou ani Arabové ani Ukrajinci ani Rusové a vůbec nikdo. Stačíme si sami, protože si nevážíme zákona života, zapomněli jsme, že život je láska a láska je obět. Život bez nich nedává smysl. A to je, na co můžeme zahynout. Neměli bychom žádné nepřátele, kdybychom byli jako tato katedrála, poutáni k sobě pevným řádem, a byli bychom vázeni a ctěni jako tvůrci. Jenže my nic nevytváříme, protože za sebe necháváme jedny pracovat a druhé myslet. Podle pokynů shora jen posunujeme dílo těch zdola. Nemáme proč žít. Jsme tu zbyteční. Kdybychom takoví nebyli a byli platnými lidmi, neodvážili by se nás nepřátelé ohrozit, protože bychom byli pevnější, než oni. Naší cestou je návrat k rozumu a jeho zkáznění a důsledné, věrohodné, hluboce žité křesťanství. Nemohu mlčet. Byl jsem vyzván, abych promluvil před Bohem a mrtvými předky, a to ve chvíli, kdy se nás cizinci s úsměškem ptají: Co vy jste vlastně zač? Nemohu mluvit

za druhé, ale odpovím za sebe, byť se chvěji:

Vyznávám, že jsem běloch, uznávám odlišnost lidských ras, a tudíž lidskou důstojnost všech, ale odmítám zčernat či zežloutnout a změnit proporci a barvu svých očí.

Jsem muž, který může zplodit, ale nemůže porodit dítě, a proto trvám na spořádané, trvající rodině, neboť je to základ společnosti a záruka výchovy. Trvám na tom, že muž a žena jsou odlišní ve stavbě těla i biologické funkci, že žena je slabší a vzácnější než muž, který ji má chránit, milovat a vážit si jí.

Jsem zatím zdravý a budu pomáhat nemocným, ale odmítnu fňukání slabochů, kteří se na nemoc jen vymlouvají.

Jsem zároveň bohatý i chudý. Svůj chléb si dosud vydělávám a mám ho dost, abych se podělil, ale odmítám živit lenochy. Mám mnohem méně než skutečně majetní, nezavídím jim a radoval bych se, kdyby svůj majetek užívali rozumně.

Jsem Evropan, protože jsem Čech. Narodil jsem se českým rodičům, vyrostl v české zemi a беру vážně bídu i slávu svého národa. Odmítám se rozplynout v bezduché uniformitě konzumní multikultury.

Jsem křesťan, uctívám k lidem jiného náboženství či názoru, a vím s určitostí, že se jimi budou řídit v celém svém jednání. Ale hlásím se pevně ke svému křesťanskému Bohu a rádu, který stanovil, protože je moudrý, spravedlivý a k lidem soucitný.

Jsem člověk, vděčný za své lidství a hrdý na svou tvář.

Jsem člověk, jmenuji se Petr Piřha a nejsem nějaké 361106/038 rodné číslo ani 37-22/015 identifikační číslo oprávnění, ani PIN ani VIPN ani jakékoli jiné číslo. Jsem člověk, protože mám svědomí a nesu zodpovědnost. Jsem člověk a jako člověk chci také zemřít.

*Petr Piřha, probošt Kolegiální kapituly Všech svatých na Pražském hradě.
Promluva při ekumenické bohoslužbě za popravené, umučené a zemřelé politické vězně.
Svatovítská katedrála 1. března 2015*

SLOVO NA CESTU PETRA PIŘHY

Není třeba spěchat, smrt se dočká.

Je zbytečné hromadit majetek,

vezme si všechno a spokojí se s málem.

není třeba být známý, neptá se na cestu.

Je marné být mocný a nepostradatelný,
troufne si na každého.

Je však třeba radovat se z každého dobra,

být vděčný i za prosté věci, žít s lidmi

v míru, a proto štědře odpouštět, abyste,

až přijde a odejde, byli stále mezi těmi,

kdo vás mají rádi.

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO III.

Zahajovací představení hry „Libuňský jemnostpán“ bylo úplně vyprodáno, konalo se za slavnostní nálady a mělo bouřlivý úspěch.

A. Kostka hrál titulní roli, ševce F. Bohuslav, ševcovou M. Maškovská a v ostatních rolích byl zaměstnán celý ženský a mužský soubor i se mnou.

Z divadelních referentů denních listů, ač všichni byli pozváni, nikdo neprojevil nejmenší zájem o novou éru Jiráskova divadla, kromě dr. L. Mattuše z „Národní Politiky“, který také napsal krátký referátek. To ovšem bylo trochu chladné přivítání oficiálními místy.

Že by zahájení naší činnosti v Jiráskově divadle prošlo bez ohlasu u publika, nemohu říci. Naopak. V tomto směru jsme mohli být úplně spokojeni. Vděční návštěvníci dávali svoji spokojenost upřímně najevo a byl i častý potlesk při otevřené scéně. Přišla na představení řada pražských herců, hlavně těch, kteří k nám jezdili na zájezdy. A velmi mě potěšila i přítomnost mého bývalého třídního z měšťanské školy na Karlově ředitele E. Nigrýna, který mi sdělil, že již delší dobu sleduje moji činnost. Zvláště nás často navštěvoval, když jsem byl ještě ředitelem v Kladně.

Druhý den jsme hráli „Skřivánka“ od Baara a Baleje. Nebylo sice vyprodáno, ale návštěva byla přece jen slušná. Potom však začaly návštěvy ztlačovat. Zůstával jsem ale klidný. Je ještě léto, až pomínou letní měsíce, vršovičtí se do divadla pohnou, utěšoval jsem se.

Zatím jsem udělal všechno, aby Jiráskovo divadlo mělo dostatečnou propagaci. Dal jsem udělat nad vchod světelnou reklamu a týdenní repertoár roznést v tisících výtiscích po celých Vršovicích. V pražských plakátovacích podnicích jsem si vyhradil a draho zaplatil přepychové místo na plakátových plochách. Moje důvěra byla tak veliká, že jsem dal vylepovat plakáty až v Holešovicích a Dejvicích, v představě, že holešovičtí se už nemohou dočkat, aby mohli jet hodinu tramvají do Jiráskova divadla ve Vršovicích. Měl jsem aspoň klidné svědomí, že jsem neopomenul nic, co by mohlo zajistit návštěvnost Jiráskova divadla.

Leč marná námaha, situace stávala se čím dál tím nesnesitelnější. Hráli jsme před prázdným divadlem. Ale já jsem se stále ještě nevzdával.

Mnozí z herců radili nechat toho, zavřít divadlo a zachránit, co se ještě zachránit dá; myslili to jistě se mnou dobře. Jiní, kteří našli v Praze zalíbení, hezké byty i společnost, těm situace nepřipadala „tak zlá“. Já však již věděl, že začíná boj o holou existenci. Až dosud vystříhal jsem se všeho, co by mohlo dobré jméno moje i Jiráskova divadla ohrozit. Hrál jsem slušný repertoár; některé hry mi dokonce uvolnilo Národní divadlo, jiné Městské divadlo vinohradské. A každý den se hrálo něco jiného.

Vybavil jsem divadlo i světelně, na celé jeviště jsem dal udělat množství praktikáblů, koupil jsem koberce, dekorace, zrcadla a jiné a jiné věci, aby představení mohla být opravdu důstojná.

Vděčně vzpomínám ředitelství Národního divadla, které mi darovalo značnou část vy-

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO III.

řazených, ale velmi zachovalých dekorací, které jsme pro rozměry našeho jeviště upravovali. V tom směru byli jsme zabezpečeni na dlouhou dobu. Divadelní mistr a malíř dekorací J. Pokorný dovedl si s tímto materiálem dobře poradit a vykouznil na malé scéně hotové zázraky.

ČÍM DÁL, TÍM HŮŘ

Snad v předtuše neblahých konců opustil nás v říjnu M. Bittl a v listopadu manželé Pospíšilovi. Za Zd. Pospíšilovou jsem angažoval M. Mottlovou. K pohostinské hře se přihlásil A. Zíb z pražského rozhlasu s paní. Hráli za dobré návštěvy v Dumasově hře „Dáma s kaméliemi“, kterou velmi originálně scénoval ještě M. Bittl. A. Zíb hrál Armanda a jeho paní roli titulní.

Situace byla kritická. Divadelní agentura „Centrum“ mi oznámila, že si provozovací práva za jimi zastupované hry bude vybírat každý večer po pokladní uzávěrce její zaměstnanec, který bydlí ve Vršovicích. Byla to pro mne hanba, protože jsem provozovací práva řádně platil, a Dolfička, vtělená přesnost, by nikdy nebyla dopustila, aby v těchto účtech byl nějaký nepořádek. Ale svolil jsem. Bylo to konečně jedno, platím-li měsíčně nebo každý den. Zřízenec agentury si také skutečně po několik dní pro peníze z provozovaných her chodil. Pak mi však agentura sdělila, že jí to nestojí za to, pro těch několik korun posílat do Jiráskova divadla, že to stačí tak na tramvaj pro inkasistu. Pokusil jsem se získat předplatné, hlavně u vršovických obchodníků, které by aspoň částečně zaručovalo návštěvnost. Marně. Získal jsem jich všeho všudy sedm. Jeden byl ze Strašnic a měl své auto. Stalo se, že mu během představení zamrzlo, a víckrát jsem ho už v divadle neviděl. Šlo to od deseti k pěti. Dlouho po každém představení jsme se s Dolfičkou dohadovali, co máme dál dělat a ani já už neříkal: „Vydržet!“

Když byla nouze opravdu nejvyšší, povolil jsem nátlaku a rozhodl jsem se uvést na scénu tehdy populární hru Kuprina–Miranové „Jáma“. Neměl jsem rád tuto chmurnou hru pro její cynismus a vulgárnost. Ale konec konců, když jsem prošel programy pražských divadel, usoudil jsem, že se nedopouštím tak hrozného poklesku a že Praha snesla už jinší věci.

Hlavní ženskou roli hrála P. Gottwaldová–Moravcová, bývalá naše členka na venkově, choť akademického malíře F. Gottwalda, která si do role pořídila několik krásných kostýmů. Ráno v den premiéry byla hlavní zkouška. O představení se jevil pojednou nebývalý zájem. Ve mně to jen vřelo. – Zkouška začala. Já, schoulen v šeru v přízemí, poslouchal a poslouchal, a čím dál tím prudčeji mi tlouklo srdce a vyvstával na čele pot a má hlava se skláněla. Hráli to dobře, snad až příliš dobře.

U pokladny vidím plno lidí; slzy se mi draly do očí. – V duchu jsem viděl celou řadu dobrých her, které jsme hráli a na které návštěva nebyla. Ano, a na tuto sensačku se lidé o vstupenky rvou!

Josef Burda, Aby se nezapomnělo, Praha 1958

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 20. 3. 2015

Jednání RS bylo zahájeno zpěvem písně č. 145 a modlitbami členů RS.

RS jednala o statusu Desátkového fondu, částka vybraná v roce 2014 činila na konci roku 2014 159.560,- Kč a vydáno bylo 59.685,- Kč, zůstatek do letošního roku činí 99.875,- Kč. Výdaje z fondu byly především na sociální a humanitární pomoc a na podporu misie - Nadace Člověk v tísni, Brněnská tisková misie, Školka v Bhútánu, Biblická společnost, ad. jmenovitá podpora lidí v sociální nouzi.

Členové RS odsouhlasili jednohlasně jednorázový příspěvek pro Křesťanskou misijní společnost ve výši 3.000,- Kč z Desátkového fondu.

Bratr farář seznámil RS se zprávou o hospodaření v roce 2014 a s návrhem na rok 2015.

RS odsouhlasila ukončení nájmu p. T. (byt č. 1), který dluží nájemné a svým chováním obtěžuje ostatní nájemníky.

RS odhlasovala v poměru hlasů 3-0-0 účelový dar na podporu realizace projektů k výročí M. Jana Husa ve výši 10.000,-Kč.

10. 4. proběhne v Divadle MANA uzavřený koncert Václava Neckáře. Na tento koncert budou jmenovitě pozváni členové sboru, rady starších a přátelé Husova sboru. Koncert pro veřejnost se koná ve středu 22. dubna od 19.30 hodin.

Informace o festivalu Dny dobrých zpráv, který se uskuteční od 13. do 18. dubna v Divadle Mana - křesťanské divadelní, koncertní aj. pořady konané vždy od 19h.

V květnu (29.5.) se opět uskuteční Noc kostelů – v Divadle Mana od 19h bude premiérově uvedena hra Jan Hus od J. K. Tyla a další program bude následovat v kostele

Od 30. 5. 2015 probíhají Dny víry (iniciativa Římskokatolické církve) - veřejné aktivity církvi.

Bratr farář informoval o zahájení pravidelných bohoslužeb v Domově pro seniory (zámeček) ve Vršovcích, kde se budou střídát faráři katolické, evangelické a husitské církve – poslední pátek v měsíci od 10h.

Bratr farář seznámil RS s dopisem paní Ljudmyly Seredjuk z Ukrajiny, která prosí o pozvání do ČR. Členové RS zjistí přesnější informace

Ze zápisu z jednání Rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění zápisu je k dispozici členům sboru ve farní kanceláři.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.